

למרות שבשנים האחרונות אדי לא היה חלק מהנוף, ורבים מהאנשים החיים כאן כיום לא הכירו אותו, מי שהכיר – לא ישכח.

אדי נולד להוריו אסיה ומתתיהו, בדצמבר 1929, באיסטנבול, תורכיה. בתעודת הנישואין רשום שמו: "אפרים המכונה אדגר".

איש של תנופה, אנרגיות ושמחת חיים. פרויקטים גדולים היו קטנים עליו.

תמיד התגייס לכל אתגר. אדי, סדרן עבודה נצחי, וסדרן תחבורה לאורך שנים; ניצח על החיים במשק בעתות מלחמה, הפיק הצגות בר מצווה ומופעים, אירגן תחרויות שחייה, ניצח ביד רמה על אירוח של מפונים בתקופות מלחמה, ועוד ועוד.

הוריו של אדי גרו בארץ. אביו היה מהנדס גשרים. כשקיבל האב עבודה בתורכיה, נסעו ההורים בעקבות הפרנסה, ושם נולד אדי. לאחר מספר שנים חזרו ארצה, ואדי למד ב"בית חינוך מרכז" בתל אביב. כך זכה לדבר עברית שוטפת, וללא מבטא זר, בהחלט חריג בנוף המקומי... כשהיה בגיל חטיבת הביניים, עברה המשפחה לאוסטרליה. אדי היה פעיל ב"הבונים", וחזר ארצה מאוסטרליה בנובמבר 1950, ישר לכפר הנשיא.

כאן פגש חלוצה יקית יפהפייה ומלאת אנרגיה, כמוהו, והם נישאו בקיץ 1954.

אדי כתב לעצמו יומן אירועים שמתעד, בדף משובץ של מחברת, מה עשה בכל שנה, ובכל חודש: עבודה והשתלמויות, שליחויות בחו"ל, הולדת אמיר, דורית ואורנה, גיוסם ושחרורם מצה"ל, ועוד.

אדי היה איש עבודה בכל רמ"ח איבריו: כשהגיע עבד תחילה בגן הירק, בפלחה, והדריך את קבוצות הנוער. מדריך מלידה, ידע לסחוף ולאתגר את החניכים.

בדצמבר 1966 התחיל לעבוד ב"גמדא", בה השקיע את כל נפשו, ובהמשך ב"גמדא-כור". הפעם היחידה שרשם ביומנו סימן קריאה עצוב ודרמטי, ביולי 1975, הייתה ביום שבו גמדא נסגרה.

אדי עבר קורס קצינים ב-1956, והיה המא"ז במבצע סיני, במלחמת ששת הימים, ובמלחמת יום הכיפורים. ריני כהן, שהייתה אז המזכירה, כתבה ב"דבר": "תודה לאל שאדי הוא המא"ז בתקופה כזאת... אני שקטה כשהוא האחראי."

את כישוריו הרבים, הקסם האישי ויכולת המנהיגות, מיצה כשליח תנועת "הבונים" בדרום אפריקה, מ-1963 עד תחילת 1966, כאשר באמצע התקופה מונה לשליח המרכזי ביוהנסבורג. הצעירים ב"הבונים" העריצו אותו, ורבים מהם חבים את עלייתם לארץ לאדי. הוא הציב להם דוגמא של ערכים, בשילוב שובבות והומור פרוע.

ספורט היה מרכיב משמעותי בחייו: מיד כשנפתחה בריכת השחייה, ב-1958, התחיל ספור האהבה בין אדי והשחייה. ב-1970 עבר קורס מאמני שחייה במכון וינגייט, והחל לאמן שחיינים בקבוץ ובאזור. בזכותו ובזכות טרי, ילדי כפר הנשיא הפכו לשחיינים – ביניהם כמה אלופים. השאגות שיצאו מהמשאית איתה חזרנו מתחרויות השחייה: מי בשיא? כפר הנשיא! נשמעו למרחקים.

בהמשך אימן את סגל הנוער והסגל הלאומי. ההצטיינות של אמיר, שהיה אלוף הארץ בשחייה ל-400 מטר ול-1500 מטר, גרמה לו הרבה גאווה ונחת. ב-1974 נסע עם הנבחרת לנורבגיה ואיסלנד, וב-1976 טייל במשך כמה חודשים במספר יבשות, למד את נושא השחייה, זכה להיות נוכח באולימפיאדה בקנדה. במקביל עסק גם בפינג-פונג, בטניס, כדורגל, הליכה וריצה - כל מה שתורם לבריאות ולכושר.

פתיחת חדר הכושר הראשון – החדר הכחול – בחורף 1972, הייתה במידה רבה פרי יוזמתו.

אדי ריכז את תחום החינוך הגופני ב"עמק החולה" ולימד שם, מ-1976.

ולא נשכח את אהבתו הנוספת - הברידג', והשחקנים המקצועיים – אדי, הנרי ודייב. בשנות העבודה האחרונות שלו, גם כפנסיונר, אדי היה "ענף רווח" של אדם אחד, כשנסע למקומות רבים ללמד ברידג', ולארגן תחרויות אזוריות. למשחק ולהוראת הברידג' התייחס ברצינות ובכל הלב, תוך אמונה שהמשחק תורם רבות לכושר החשיבה, התכנון, הריכוז, ועוד. הוא היה גאה שהוא ממשיך להתפרנס גם בגיל מתקדם.

ב-1993 הועברו "ימי המוסיקה בגליל העליון" של כפר בלום בדחיפות לכפר הנשיא, עקב המצב הביטחוני. אדי, אשף הארגון, ניצח על הפרויקט האדיר במרץ, בכישרון וברוגע.

אדי התאפיין במעורבות ובאכפתיות רבה לגבי כל הקורה במשק, בכל התחומים, מאידיאולוגיה, מוסר עבודה, חינוך, היחס לדת, תרבות וחגים, ועד אורח חיים בריא.

הוא התבטא בקלות ובנחרצות רבה, ופירסם הרבה ב"דברי": דיווחים מהענפים בהם עבד, מברית השחייה, מסידור העבודה, ענייני פוליטיקה פנימית וארצית, תגובות מעומק הלב על דברים שקרו או נאמרו במשק, פרוזה ושירים רבים. תגובותיו התאפיינו במין אנטי ממסדיות, ולא דווקא בסובלנות.

המחזמר "סיפור הפרברים" שתירגם לעברית בחן ובהומור, כמלחמה בין בני-משק למתנדבים, עם סוף טוב כמובן, והפיק וביים עם בני כיתת עשור ואיל, היה פנינה של ממש.

אדי עבר, עם כל המשפחה, שני אירועים ביטחוניים קשים וטראומטיים, שמהם סבלו אורנה ומשפחתה, ואבי. בעקבותיהם היו שנים של התכנסות שקטה, בעיות בריאות, עם שיפורים לפרקים.

בשנים האחרונות היה מכונס בחדרו, בליווי המשפחה האוהבת והמטפל המסור ג'ו, שנראה שהפך לבן המשפחה. ג'ו טיפל באדי בצורה נפלאה, והקל ככל שאפשר את סבלו.

חברים רבים החיים כאן היום לא זכו להכיר את אדי ופועלו הרב, וחבל.

למשפחה הענפה – אנו איתכם באבלכם.

שלא תדעו עוד צער.

רחל גינת